

naar den tredje Maaned kommer, 3 Rd., osv. Anstalten løber altsaa den samme Risiko som ved den aarlige Indbetaling, men den har faaet Mindre. Og der er desuden et andet Tab; Pengene komme langsommere ind, og der er altsaa ogsaa et Rentetab; der er altsaa en Risiko imod et mindre Beløb, og der er et Rentetab. Nu vil man maaskee sige, at det jo er tilende ved det første Aars Udløb, og det kan da kun blive en meget lille Differenti i Præmien; men det gjentager sig det næste Aar, thi naar vi ere ved Enden af det første Aar, have de rigtignok Begge betalt 12 Rd., men naar det andet Aar er begyndt, har den Eine betalt 24 Rd., medens den Anden kun har betalt 13 Rd., og først ved det andet Aars Udløb har hun efterhaanden ligeledes betalt 24 Rd. Det tredje Aar gjentager det sig atter; i den første Maaned har den Eine betalt 36 Rd. og den Anden kun 25 Rd. og saa fremdeles. Derfor maae de maanedlige Præmier og overhovedet de Præmier, der betales hyppigere, for mindre Tidsaffnit, blive forholdsviis noget større, og det hører med til Præmien selv og er ikke indbefattet i de Tillægsprocenter, der som Driftsomkostninger omtales i § 13; Præmien selv er forskjellig, og det angaaer ikke Procenttillæget for Driftsomkostningerne. Dette har jeg troet, det var rigtigt at bemærke her strax. — Nu er der under Nr. 11 fremkommet et Forslag fra hele Udvalget, som gaaer ud paa, at der skulde kunne indrømmes endnu andre Betalingsmaader foruden de i Udkastet nævnte aarlige, halvvaarlige, fjerdingaarlige og maanedlige. Der er nemlig, og det fremkom allerede ved den første Behandling her i Salen, gjort den Bemærkning, at der er Classer af den arbejdende Befolkning, hvis Indtægter ikke falde ligeligt over hele Aaret, saa at de ikke uden Uleilighed kunne binde sig til en ligeligt fordeelt Betaling, men derimod have lettere ved at betale i et vist Antal Maaneder, i hvilke de have Arbejdsfortjeneste, mod at være frie i de andre Maaneder, da de ingen Arbejdsfortjeneste have. Der har været antydet et bestemt Forslag om, at Præmierne skulde kunne betales i 8 Maaneder af Aaret, saa at de Intet betalte i de 4 Maaneder. Udvalget er tilfids, idet det vilde imødekomme denne

Tanke, kommet til den Overbevisning, at det ikke gif an at fastsætte en saadan enkelt Bestemmelse, thi man vidste dog ikke, om man derved traf det Rette, og man har derfor troet det bedre at indrømme Bestyrelsen en Bemyndigelse til i saadanne Tilfælde at imødekomme fremsatte Ønsker, saavidt Anstaltens Lary maatte tillade det. — Vi komme dernæst til et Forslag, der er opført under Nr. 12, om en ny Paragraph, og med Hensyn til hvilket der er forlangt en deelt Afstemning. Jeg vil afholde mig fra at bemærke Noget derom, indtil den ærede Forslagsstiller (Sesken) har motiveret sit Forslag. — Til § 10 er der af det samme ærede Medlem stillet et Ændringsforslag, der træder istedetfor det under Nr. 13 opførte Forslag. Hvad angaaer dette Forslag, som nu foreligger, skal jeg strax udtale, at det forekommer det øvrige Udvalg ikke at indeholde Andet, end hvad der vilde følge af Lovudkastets Bestemmelser uden nogen Tilføielse, men at vi paa den anden Side ikke kunne ansee det for at være skadeligt at tilføie denne Bestemmelse for yderligere Klarheds Skyld. — Ved § 11 er der først under Nr. 14 stillet et Forslag af hele Udvalget, der er forekommet os at kunne blive af Interesse for Forsikrede i visse Tilfælde, og som vi troe ikke kan have nogen Betænkethed for Anstalten. Det er i Lovudkastet krævet, at den, der vil foretage en Reise eller tage Ophold udenfor Europa, maa forinden Reisen betale den Tillægspræmie, som vil blive fastsat. Nu kan det jo imidlertid undertiden indtræffe, at en Forsikret kan komme i den Nødvendighed at maatte foretage en Reise udenfor Europa, uden at det er ham muligt inden Rejsens Tiltrædelse at indbetale Tillægspræmien. Vi have derved især fæstet Diet paa et let forekommende Tilfælde, nemlig at Søfarende, som ere forsikrede, befinde sig paa en Reise, som de ved dens Begyndelse antog blot gif til en europæisk Havn, men som de, efter at være komne til denne Havn, faae Ordre til at fortsætte til en Havn udenfor Europa. Det er i et saadant Tilfælde ikke altid muligt for de Paagjældende — naar man ikke netop tænker paa Skibsføreren, der muligviis kunde sende Betalingen, men tænker paa de andre Medlemmer